

ваше въ туй. Той ся бѣше развалилъ, както, що си бывать често князоветѣ развалени. Той имаше и единъ добръ възпитатель, когото, додѣ бѣше малкъ много обичаше; но когато стана царъ, той си прѣмисли че този възпитатель бѣше твърдѣ благодѣтеленъ. „Не щѣ да могѣ никога да дързна за да слѣдвамъ мечтаніята си прѣдъ него, си думаше. Той ми казва че единъ князь ѣ длъженъ да мисли секога за работитѣ на царството си, и азъ обичамъ мойтѣ задоволствія, сѣщо когато той не бы щель да ми каже нищо, той ще бѣде жаловитъ, а азъ щѣ познавамъ на лицето му, че ѣ неблагоприятенъ отъ мене: „Трѣбва да го отдалѣчѣ, защото той ще мя притѣснява.“ На другия день Драганъ събра съвѣта си, похвали много възпитателя си, и каза че, за да го награди за грыжѣтъ, коѣто ѣ ималъ за него, дава му управленіето на едно княжество, което бѣше твърдѣ отдалѣчено отъ двора му. Когато отиде възпитателтъ му, той подпадна въ мързѣтъ и ся прѣдаде на ловитѣтъ, коѣто страстно обичаше. Единъ день Драганъ като бѣше въ една голѣма горѣ, видѣ да заминва една кошута бѣла като снѣгъ; тя имаше на врата си единъ златенъ подгърлникъ (герданъ), и като ся доближи до княза, поглѣда го внимателно въ очи, и послѣ ся отдалечи. „Не искамъ да ся убіе!“ извика Драганъ. Заповѣда прочее на хората си за да останѣтъ тамо съ кучетата му, а той поиде по дирѣтъ на кошутѣтъ. Видѣше ся че тя го очѣкваше; но когато той приближеше до неѣ, тя ся отдалѣчваше скачешкомъ. Той толко желаше да ѣ улови, щото като ходи подирѣтъ ѣ, безъ да мисли, бѣше изходилъ много пѣтъ. Мъркна ся, и той изгуби отъ очитѣ си кошутѣтъ. Ето ти го добръ убърканъ, защото незна-